

32003L0041

Директива Європейського Парламенту і Ради "Про діяльність і нагляд за установами професійного пенсійного забезпечення" від 3 червня 2003 р. 2003/41/ЄС

Офіційний вісник L 235 , 23/09/2003 P. 0010 - 0021

Директива 2003/41/ЄС Європейського Парламенту і Ради
від 3 червня 2003 р.

"Про діяльність і нагляд за установами професійного пенсійного забезпечення"

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства і, зокрема, його статтю 42(7),
Статтю 55 і Статтю 95(1),

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Соціально-економічного комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно з процедурою, викладеною у статті 251 Договору ⁽³⁾,

Оскільки:

(1) Реальний внутрішній ринок фінансових послуг має вирішальне значення для економічного зростання та створення робочих місць у Співтоваристві.

(2) Вже багато зроблено для створення такого внутрішнього ринку, що дозволяє фінансовим установам здійснювати свою діяльність в інших країнах-членах та забезпечувати високий рівень захисту споживачів фінансових послуг.

(3) Доповідь Комісії «Впровадження нормативної бази для фінансових ринків: план заходів» визначає низку дій, необхідних для повного оформлення ринку фінансових послуг, і Європейська Рада, на своєму засіданні у Лісабоні 23 та 24 березня 200 року закликала виконати цей план заходів до 2005 року.

(4) У плані заходів щодо фінансових послуг підкреслюється першочергове значення підготовки директиви щодо пруденційного нагляду над установами професійного пенсійного забезпечення, оскільки ці установи є основними фінансовими установами, які грають ключову роль у забезпеченні інтеграції, ефективності та ліквідності фінансових ринків, але не підпадають під дію єдиної законодавчої бази Співтовариства, що дозволило б їм скористатися всіма перевагами внутрішнього ринку.

(5) Зважаючи на те, що навантаження на системи соціального забезпечення збільшується, в майбутньому професійні пенсії все частіше розглядатимуться як надійне доповнення. Отже слід розвивати професійні пенсії, при цьому не ставлячи під сумнів важливість систем соціального пенсійного забезпечення з точки зору надійності, тривалості і ефективності соціального захисту, що має гарантувати гідний рівень життя у похилому віці, а й отже має бути головною метою зміцнення європейської соціальної моделі.

(6) Ця Директива є першим кроком на шляху до організованого загальноєвропейського внутрішнього ринку професійного пенсійного забезпечення. Встановлюючи правило обачності як основоположний принцип капітальних інвестицій і дозволяючи установам здійснювати діяльність в різних країнах, стимулюється вкладення заощаджень у сектор професійного пенсійного забезпечення, таким чином сприяючи соціально-економічному прогресу.

(7) Викладені у цій Директиві правила обачності мають на меті як гарантування високого рівня забезпечення майбутніх пенсіонерів завдяки впровадженню жорстких стандартів нагляду, так і закладення фундаменту ефективного управління професійними пенсійними схемами.

(8) Установи, що повністю відокремлені від будь-якого підприємства-спонсора і здійснюють господарську діяльність виключно для забезпечення пенсійних виплат, повинні мати можливість надавати послуги та робити інвестиції на свій розсуд у відповідності лише з узгодженими пруденційними вимогами, незалежно від того, чи є вони юридичними особами.

(9) Згідно з принципом пріоритетності нижчої ланки у прийнятті рішень, країни-члени повинні нести повну відповідальність за організацію своїх пенсійних систем, а також за роль кожного з трьох «рівнів» пенсійної системи у своїх країнах. У контексті другого рівня, вони також несуть

повну відповідальність за роль та функції різноманітних установ, що здійснюють професійні пенсійні виплати, такі як галузеві пенсійні фонди, пенсійні фонди підприємств та компанії страхування життя. Ця Директива не спрямована на те, щоб заперечити цю прерогативу.

(10) Кожна країна має свої національні правила щодо участі приватних підприємців у професійному пенсійному забезпеченні. У деяких країнах-членах установи професійного пенсійного забезпечення можуть здійснювати діяльність на підставі угод з профспілками або групами, члени яких діють як приватні підприємці, або безпосередньо з приватними підприємцями та найманими працівниками. У деяких країнах-членах приватний підприємець також може стати учасником установи, коли такий приватний підприємець виступає в ролі працедавця або надає свої професійні послуги підприємству. У деяких країнах-членах приватні підприємці не можуть стати учасниками установи професійного пенсійного забезпечення, якщо не виконуються певні вимоги, у тому числі й вимоги, встановлені соціальним та трудовим законодавством.

(11) Установи, що здійснюють управління схемами соціального захисту, які вже узгоджені на рівні Співтовариства, виключаються зі сфери застосування цієї Директиви. Проте слід взяти до уваги специфіку установ, які, в одній країні-члені, здійснюють управління як схемами соціального захисту, так і професійними пенсійними схемами.

(12) Фінансові установи, які вже використовують переваги законодавчої бази Співтовариства, не підпадають під дію цієї Директиви. Проте, оскільки у деяких випадках ці установи можуть також пропонувати послуги з професійного пенсійного забезпечення, важливо забезпечити, щоб ця Директива не призводила до викривлень конкуренції. Таких викривлень можна уникнути, застосовуючи пруденційні вимоги цієї Директиви до діяльності з професійного пенсійного забезпечення компаній страхування життя. Комісія має також ретельно стежити за ситуацією на ринку професійних пенсій та оцінювати можливість розширення добровільного застосування цієї Директиви на інші фінансові інститути, що регулюються.

(13) При забезпеченні фінансової безпеки у похилому віці, виплати, які здійснюються установами професійного пенсійного забезпечення, повинні становити довічну пенсію. Слід також передбачити можливість виплат протягом певного періоду часу або одноразової виплати.

(14) Важливо забезпечити, щоб люди похилого віку та інваліди не наражалися на ризик бідності і мали гідний рівень життя. Відповідне покриття біометричних ризиків у професійних пенсійних схемах – це важливий аспект боротьби з бідністю та невпевненістю у завтрашньому дні серед людей похилого віку. При створенні пенсійної схеми роботодавці та їхні працівники або їхні відповідні представники мають розглянути можливість впровадження пенсійної схеми, у тому числі забезпечити покриття ризику довголіття та втрати професійної працездатності, а також ризику забезпечення утриманців.

(15) Надання країнам-членам можливості виключити зі сфери застосування національних підзаконних актів установи, що здійснюють управління схемами загальної кількості учасників яких становить менше 100 осіб, може сприяти здійсненню нагляду в деяких країнах-членах, не заважаючи належному функціонуванню ринку у цій галузі. Проте це не повинно обмежувати право таких установ віддавати свої інвестиційні портфелі в управління та активи у зберігання інвестиційним менеджерам та зберігачам, зареєстрованим в іншій країні-члені та належним чином уповноваженим виконувати таку діяльність.

(16) Такі установи як "Unterstützungskassen" в Німеччині, учасники яких за законом не мають прав на виплати у встановленій сумі та інтереси яких захищені обов'язковим статутним страхуванням проти банкрутства, слід виключити зі сфери застосування цієї Директиви.

(17) Для того щоб захистити своїх учасників та одержувачів, установи професійного пенсійного забезпечення повинні обмежити свою діяльність лише тими видами, які визначені у цій Директиві.

(18) У разі банкрутства підприємства-спонсора учасник наражається на ризик втрати як роботи, так і набутих прав на пенсію. Це вимагає забезпечити чітке відокремлення такого підприємства від установи і визначити мінімальні пруденційні стандарти для захисту учасників.

(19) В країнах-членах по-різному здійснюється діяльність установ професійного пенсійного забезпечення та нагляд за ними. У деяких країнах-членах нагляд може здійснюватися не тільки за самою установою, а й за організаціями або компаніями, уповноваженими здійснювати управління цими установами. Країни-члени повинні враховувати цю специфіку при виконанні викладених у цій Директиві вимог. Також країни-члени повинні мати можливість дозволити здійснювати управління установами професійного пенсійного забезпечення страховим компаніям та іншим фінансовим установам.

(20) Установи професійного пенсійного забезпечення є виконавцями фінансових послуг, які несуть велику відповідальність за здійснення професійних пенсійних виплат, а їм отже повинні дотримуватися певних мінімальних пруденційних стандартів своєї діяльності та умов її провадження.

(21) Існування великої кількості установ у певних країнах-членах вимагає прагматичного рішення щодо попереднього надання установам повноважень. Проте, якщо установа прагне управляти схемою в іншій країні-члені, вона має спочатку отримати повноваження від компетентних органів своєї країни.

(22) Кожна країна-член повинна зобов'язати всі розташовані на її території установи складати річну фінансову звітність і річний звіт, враховуючи кожну пенсійну схему, що здійснюється установою, і, у разі необхідності, річну фінансову звітність і річний звіт по кожній пенсійній схемі. Річна фінансова звітність і річний звіт, що дають достовірне і об'єктивне уявлення про активи, зобов'язання та фінансовий стан установи, враховуючи кожну пенсійну схему, що здійснюється установою, і належним чином затверджені уповноваженою особою, є необхідним джерелом інформації для учасників і одержувачів схеми та компетентних органів. Зокрема, вони дозволяють компетентним органам стежити за фінансовою розсудливістю установи та оцінювати спроможність установи виконувати свої договірні зобов'язання.

(23) Вирішальне значення для учасників і одержувачів пенсійної схеми має наявність належної інформації. Особливо це стосується інформаційних запитів щодо фінансової розсудливості установи, договірних правил, виплат та фактичного фінансування нарахованих пенсій, інвестиційної політики та управління ризиками і втратами.

(24) Інвестиційна політика установи є вирішальним чинником як безпеки, так і цінової доступності професійних пенсій. Отже установи повинні розробити і, як мінімум, кожні три роки переглядати Положення про інвестиційні принципи. З ним необхідно ознайомити компетентні органи і надавати його на прохання учасників і одержувачів кожної пенсійної схеми.

(25) Для того, щоб виконувати свою статутну функцію, компетентні органи повинні бути наділені відповідними правами на отримання інформації, втручання в діяльність установ та осіб, які здійснюють їх фактичне управління. Якщо установа професійного пенсійного забезпечення передала свої суттєво важливі функції, такі як управління інвестиціями, інформаційна технологія або ведення обліку іншій компанії (аутсорсінг), повинна існувати можливість розширити права на отримання інформації та на втручання в діяльність таким чином, щоб охопити ці передані функції та перевірити, чи виконується діяльність згідно з правилами нагляду.

(26) Необхідною умовою забезпечення виконання зобов'язань щодо виплати пенсій є обачний розрахунок технічних резервів. Технічні резерви повинні розраховуватися на основі визнаних актуарних методів та завірятися кваліфікованими фахівцями. Обачливо, згідно з відповідними національними правилами, слід визначати процентні ставки. Мінімальна сума технічних резервів має водночас бути достатньою для здійснення вже розпочатих виплат одержувачам і відображати зобов'язання, що виникають з набутих учасниками пенсійних прав.

(27) Між країнами-членами існують значні розбіжності щодо покриття ризиків установами. Отже країна походження установа, повинна мати можливість зробити розрахунок технічних резервів, дотримуючись більшої кількості та більш детальних правил, ніж ті, що викладені у цій Директиві.

(28) Достатні та належні активи у разі банкрутства підприємства-спонсора дозволяють захистити інтереси учасників і одержувачів пенсійної схеми. Зокрема, у випадках транскордонної діяльності, для взаємного визнання принципів нагляду, що застосовуються у країнах-членах, необхідно завжди мати повністю профінансовані технічні резерви.

(29) Якщо установа не займається транскордонною діяльністю, країни-члени повинні мати можливість дозволити недофінансування за умови наявності належного плану відновлення фінансування у повному обсязі, не порушуючи вимог Директиви Ради про наближення законодавства країн-членів щодо захисту працівників у разі банкрутства їхнього роботодавця від 20 жовтня 1980 р. 80/987/ЕЕС (4).

(30) У багатьох випадках не сама установа, а підприємство-спонсор покриває будь-який біометричний ризик або гарантує певні виплати чи результати інвестиційної діяльності. Проте, у деяких випадках, таке покриття чи гарантії забезпечує сама установа, а зобов'язання підприємства-спонсора, як правило, вичерпуються сплатою необхідних внесків. За цих обставин, пропонуються продукти, подібні тим, що мають компанії страхування життя, і відповідні установи повинні тримати власних додаткових коштів як мінімум на таку ж суму, що і компанії страхування життя.

(31) Установи є дуже довгостроковими інвесторами. Активи, що утримуються такими установами, можуть використовуватися лише з метою здійснення пенсійних виплат. Більш того, для належного захисту прав учасників та одержувачів, установи повинні вибирати таке розміщення активів, яке відповідає характеру та тривалості їхніх зобов'язань. Ці аспекти потребують ефективного нагляду і такого підходу до правил інвестування, який дає установам достатню гнучкість для вибору найбільш безпечної та раціональної інвестиційної політики і зобов'язує їх діяти обачно. Отже дотримання правила обачності вимагає проводити інвестиційну політику, спрямовану на структуру членства окремої установи професійного пенсійного забезпечення.

(32) У країнах-членах існують різні методи та практика нагляду. Отже, треба певною мірою залишити на розсуд країн-членів, які саме правила інвестування вони бажають встановити для установ, що зареєстровані на території цих країн. Проте ці правила не повинні обмежувати вільний рух капіталу, якщо тільки це не виправдано розміркуваннями обачності.

(33) Як дуже довгострокові інвестори з низьким ризиком ліквідності, установи професійного пенсійного забезпечення мають змогу вкладати кошти в неліквідні активи, такі як акції або на ринках ризикового капіталу при обмеженнях обачності. Також вони можуть скористатися перевагами міжнародної диверсифікації. Інвестиції в акції, ринки ризикового капіталу та валюту, за винятком інвестицій у зобов'язання, можуть обмежуватися лише на підставі обачності.

(34) Проте, якщо установа здійснює трансграничну діяльність, компетентні органи приймаючої країни-члена можуть вимагати від неї застосувати обмеження на інвестиції в акції та аналогічні активи, не допущені до торгівлі на регульованому ринку, на акції та інші інструменти, що випускаються тим самим підприємством, або на активи, що виражені в інших валютах, за умови, що ці правила також поширюються на установи, зареєстрованих у приймаючій країні-члені.

(35) Обмеження щодо вільного вибору установами затверджених управителів активами і зберігачів обмежують конкуренцію на внутрішньому ринку, а й отже їх слід скасувати.

(36) Не порушуючи національного соціального та трудового законодавства щодо пенсійних систем, у тому числі обов'язкового членства і результатів колективних домовленостей, установи повинні мати можливість надавати свої послуги іншим країнам-членам. Їм слід дозволити приймати фінансування від підприємств, що розташовані в інших країнах-членах, і здійснювати управління пенсійними схемами, серед учасників яких є громадяни декількох країн-членів. Це в перспективі дасть можливість скористатися значним ефектом масштабу для цих установ і підвищити конкурентоспроможність промисловості Співтовариства, а також сприяти мобільності робочої сили. Для цього потрібне взаємне визнання пруденційних стандартів. Нагляд за забезпеченням належного виконання цих пруденційних стандартів повинен здійснюватися компетентними органами країни походження, якщо не передбачене інше.

(37) Право установи в одній країні-члені здійснювати управління професійною пенсійною схемою в іншій країні-члені повинно використовуватися у повній відповідності з положеннями чинного соціального та трудового законодавства приймаючої країни у частині професійних пенсій, наприклад, визначення і здійснення пенсійних виплат та умов передачі пенсійних прав.

(38) Якщо кошти для схеми зарезервовані, положення цієї Директиви застосовуються окремо до цієї схеми.

(39) Важливо, щоб законодавство передбачало співпрацю між компетентними органами країн-членів з питань нагляду і між цими органами і Комісією з інших питань. З метою виконання своїх обов'язків та сприяння послідовному та своєчасному виконанню цієї Директиви, компетентні органи повинні надавати один одному інформацію, необхідну для застосування положень цієї Директиви. Комісія висловила свій намір створити комітет органів нагляду, що стимулюватиме співпрацю, координацію та обмін поглядами між національними компетентними органами і сприятиме послідовному впровадженню цієї Директиви.

(40) Оскільки мету пропозиції, а саме: створення законодавчої бази Співтовариства, що поширюється на установи професійного пенсійного забезпечення, не може достатньою мірою втілити одна установа, Співтовариство може вжити заходів згідно з принципом пріоритетності нижчої ланки, викладеним у ст. 5 цього Договору. Згідно з принципом пропорційності, визначеним у цій статті, Директива регулює лише питання, необхідні для досягнення цієї мети, УХВАЛИЛИ ТАКУ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Предмет

Ця Директива визначає правила започаткування та ведення діяльності установ професійного пенсійного забезпечення.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Ця Директива застосовується до установ професійного пенсійного забезпечення. Якщо, відповідно до національного законодавства, установи професійного пенсійного забезпечення не мають статус юридичної особи, країни-члени застосовують цю Директиву до таких установ або, за умовами п. 2, до уповноважених організацій, що управляють ними та діють від їхнього імені.

2. Ця Директива не застосовується до:

(а) установ, що здійснюють управління схемами соціального захисту, що підпадають під дію Постанови (ЕЕС) № 1408/71(5) і Постанови (ЕЕС) № 574/72(6);

(б) установ, що підпадають під дію Директиви 73/239/ЕЕС(7), Директиви 85/611/ЕЕС(8), Директиви 93/22/ЕЕС(9), Директиви 2000/12/ЕЕС(10) та Директиви 2002/83/ЕЕС(11);

(с) установ, які діють на основі утримання внесків з заробітної плати;

(д) установ, в яких працівники підприємств-спонсорів не мають за законом прав на виплати і підприємство-спонсор у будь-який момент може забрати активи і не виконати свої обов'язки щодо здійснення пенсійних виплат;

(е) компаній, що для здійснення пенсійних виплат своїм працівникам застосовують схеми з використанням резервів.

Стаття 3

Застосування до установ, що здійснюють управління схемами соціального захисту

Установи професійного пенсійного забезпечення, що також здійснюють управління обов'язковими пенсійними схемами за місцем роботи, які вважаються схемами соціального захисту, що підпадають під дію Постанов (ЕЕС) № 1408/71 і (ЕЕС) № 574/72, підпадають під дію цієї Директиви в частині їхньої діяльності з необов'язкового професійного пенсійного забезпечення. В цьому випадку на зобов'язання і відповідні активи резервуються кошти, і їх не можна передавати до обов'язкових пенсійних схем, що вважаються схемами соціального захисту, або навпаки.

Стаття 4

Можливе застосування до установ, що підпадають під дію Директиви 2002/83/ЕС

Країни походження можуть прийняти рішення застосувати положення Статей 9-16 та Статей 18-20 цієї Директиви до діяльності страхових компаній з професійного пенсійного забезпечення, які підпадають під дію Директиви 2002/83/ЕС. У цьому випадку на активи і зобов'язання, що відповідають зазначеному виду діяльності, повинні бути забезпечені зарезервованими на них коштами, управлятися та бути організаційно оформлені окремо від інших видів діяльності страхових компаній, без можливості передачі.

В такому випадку і тільки в частині діяльності з професійного пенсійного забезпечення страхові компанії не підпадають під дію Статей 20-26, 31 і 36 Директиви 2002/83/ЕС.

Країна походження забезпечує перевірку компетентними органами або органами, які в рамках своєї наглядової діяльності відповідають за нагляд над страховими компаніями, що підпадають під дію Директиви 2002/83/ЕС, суворого відокремлення відповідної діяльності з професійного пенсійного забезпечення.

Стаття 5

Малі пенсійні установи та статутні схеми

За винятком Статті 19, країни-члени можуть прийняти рішення не застосовувати цю Директиву, повністю або частково, до будь-якої установи, що знаходиться на їхній території та здійснює управління пенсійними схемами, що разом нараховують менше 100 учасників. Згідно Статті 2(2), таким установам все одно слід надати право застосовувати цю Директиву добровільно. Статтю 20 можна застосовувати, тільки якщо застосовуються всі інші положення цієї Директиви.

Країни-члени можуть прийняти рішення не застосовувати Статті 9-17 до установ, де професійне пенсійне забезпечення здійснюється за статутом, відповідно до законодавства та гарантовано державним органом влади. Статтю 20 можна застосовувати, тільки якщо застосовуються всі інші положення цієї Директиви.

Стаття 6

Визначення термінів

Для цілей цієї Директиви:

(а) "установа професійного пенсійного забезпечення" або "установа" означає установу, незалежно від її організаційно-правової форми, що здійснює діяльність на основі фінансування, створена окремо від будь-якого підприємства-спонсора - підприємства або професійної організації – з метою здійснення пенсійних виплат в рамках професійної діяльності на підставі угоди або контракту, укладеного:

- індивідуально або колективно між роботодавцем(ами) та працівником(ами) чи їхніми відповідними представниками або

- з приватними підприємцями відповідно до законодавства країни походження та приймаючої країни,

і яка виконує діяльність, що безпосередньо впливає з цього контракту;

(b) "пенсійна схема" означає контракт, угоду, договір довірчого управління або правила, що визначають, які пенсійні виплати здійснюються та на яких умовах;

(c) "підприємство-спонсор" означає будь-яке підприємство або іншу організацію, незалежно від того, чи включає або складається вона з однієї або декількох юридичних або фізичних осіб, яка виступає в ролі роботодавця або суб'єкта підприємницької діяльності або у будь-якому їхньому поєднанні та сплачує внески до установи професійного пенсійного забезпечення;

(d) "пенсійні виплати" означає виплати, які здійснюються у зв'язку з виходом або в очікуванні виходу на пенсію або, якщо вони є додатковими до таких виплат і здійснюються на додатковій основі, у формі виплат у випадку смерті, інвалідності або припинення трудових відносин або у формі допомоги чи послуг у випадку хвороби, бідності або смерті. З метою забезпечення фінансової безпеки після виходу на пенсію такі виплати, як правило, мають форму довічних виплат. Проте вони можуть здійснюватись протягом певного періоду або разовою сумою.

(e) "учасник" означає особу, професійна діяльність якої надає їй право на пенсійні виплати згідно з положеннями пенсійної схеми;

(f) "одержувач" означає особу, яка отримує пенсійні виплати;

(g) "компетентні органи" означає національні органи, призначені виконувати обов'язки, що передбачені цією Директивою;

(h) "біометричні ризики" означають ризики, пов'язані зі смертю, інвалідністю або довголіттям;

(i) "країна походження" означає країну-члена, в якому установа зареєстрована та має головний офіс, або якщо не зареєстрована, то має головний офіс;

(j) "приймаюча країна" означає країну-члена, соціальне та трудове законодавство якої у частині професійних пенсійних схем поширюється на відносини між підприємством-спонсором та учасниками.

Стаття 7

Діяльність установи

Кожна країна-член зобов'язує розташовані на її території установи обмежувати свою діяльність організацією пенсійних виплат та діями, що з цього впливають.

Якщо, згідно Статті 4, страхова компанія виконує послуги з професійного пенсійного забезпечення, резервуючи кошти на активи та зобов'язання, то такі зарезервовані активи та зобов'язання повинні бути обмежені пенсійним забезпеченням та діяльністю що безпосередньо з ним пов'язана.

Стаття 8

Юридичне відокремлення підприємств-спонсорів від установ професійного пенсійного забезпечення

Кожна країна-член забезпечує юридичне відокремлення підприємства-спонсора від установи професійного пенсійного забезпечення, щоб у випадку банкрутства підприємства-спонсора зберегти активи установи для учасників та одержувачів.

Стаття 9

Умови діяльності

1. По відношенню до кожної установи, що знаходиться на її території, кожна країна-член забезпечує:

- (a) реєстрацію установи компетентними наглядовими або уповноваженими органами в національному реєстрі; у разі транскордонної діяльності, що зазначена в Статті 20, національному реєстрі також слід вказати країни-члени, в яких здійснює діяльність установа;
 - (b) ефективно управління установи особами з бездоганною репутацією, які самі мають належну професійну кваліфікацію та досвід або наймають радників з належною професійною кваліфікацією та досвідом;
 - (c) впровадження правил щодо функціонування будь-якої пенсійної схеми, що управляється установою, та належне ознайомлення з ними учасників;
 - (d) розрахунку та засвідчення всіх технічних резервів актуарієм або, якщо не актуарієм, то іншим фахівцем у цій галузі, у тому числі аудитором, згідно з національним законодавством, на основі актуарних методів, визнаних компетентними органами країни походження;
 - (e) у випадку, якщо підприємство-спонсор гарантує здійснення пенсійних виплат, воно бере на себе зобов'язання щодо регулярного фінансування;
 - (f) достатнє ознайомлення учасників з умовами пенсійної схеми, зокрема, з такими:
 - (i) права та обов'язки сторін, що беруть участь у пенсійній схемі;
 - (ii) фінансові, технічні та інші ризики, пов'язані з пенсійною схемою;
 - (iii) характер та розподіл таких ризиків.
2. Згідно з принципом пріоритетності нижчої ланки у прийнятті рішень і належним чином беручи до уваги розмір пенсійних виплат, запропонований режимом соціального захисту, країни-члени можуть встановити, що учасникам пропонується покриття довголіття та інвалідності, забезпечення утриманців після смерті учасника та гарантія виплати внесків як додаткових сум, якщо на те існує згода роботодавців і працівників або їхніх відповідних представників.
3. Країна-член може встановити для діяльності установи, що знаходиться на її території, інші вимоги з метою забезпечення адекватного захисту інтересів учасників та одержувачів.
4. Країна-член може дозволити розташованим на її території установам або зобов'язати їх доручити управління цими установами, повністю або частково, іншим організаціям, що здійснюють діяльність від цих установ.
5. У випадку транскордонної діяльності, як зазначено у Статті 20, умови діяльності установи підлягають попередньому затвердженню компетентними органами країни-члена.

Стаття 10

Щорічна фінансова звітність і річні звіти

Кожна країна-член зобов'язує всі розташовані на її території установи складати щорічну фінансову звітність і річний звіт, враховуючи кожен пенсійну схему, що здійснюється установою та, у разі необхідності, щорічну фінансову звітність та річний звіт по кожній пенсійній схемі.

Річна фінансова звітність і річний звіт повинні давати достовірне і об'єктивне уявлення про активи, зобов'язання та фінансовий стан установи. Щорічна фінансова звітність та інформація у звітах повинна бути послідовною, повною, об'єктивно представленою і належним чином засвідченою уповноваженими особами відповідно до національного законодавства.

Стаття 11

Інформація, що надається учасникам та одержувачам

1. Залежно від характеру встановленої пенсійної схеми, кожна країна-член забезпечує надання кожною установою, що знаходиться на її території, як мінімум тієї інформації, що визначена у цій статті.
2. Учасники і одержувачі та/або, у разі необхідності, їхні представники отримують:
 - (a) на їхнє прохання щорічну фінансову звітність і річні звіти, зазначені у Статті 10, а також, якщо установа відповідає за більш, ніж одну схему, звіти, що стосуються конкретної пенсійної схеми;
 - (b) в розумній термін будь-яку відповідну інформацію про зміни правил пенсійної схеми.
3. З Положеннями про принципи інвестиційної політики, зазначені у Статті 12, повинні бути ознайомлені учасники і одержувачі та/або, у разі необхідності, їхні представники на прохання.
4. Кожний учасник, на своє прохання, також отримує детальну та суттєву інформацію про:
 - (a) цільовий рівень пенсійних виплат, у разі прийнятності;
 - (b) рівень виплат у разі припинення трудових відносин;

(с) якщо учасник несе інвестиційний ризик, спектр інвестиційних варіантів, у разі прийнятності, та фактичний інвестиційний портфель, а також інформацію про розмір ризику та пов'язані з інвестиціями витрати;

(d) домовленості щодо передачі пенсійних прав іншій установі професійного пенсійного забезпечення у разі припинення трудових відносин.

Учасники кожного року повинні отримувати стислі довідки про стан справ установи, а також поточний рівень фінансування їхньої нарахованої індивідуальної пенсії.

5. Кожний одержувач після виходу на пенсію або настання строку початку виплат, повинен отримувати відповідну інформацію про належні виплати і відповідні варіанти виплат.

Стаття 12

Положення про принципи інвестиційної політики

Кожна країна-член забезпечує перегляд кожною установою, що знаходиться на її території, письмового положення про принципи інвестиційної політики як мінімум раз на три роки. Це Положення слід невідкладно змінювати після внесення будь-якої значної зміни до інвестиційної політики. Країни-члени повинні забезпечити, щоб це Положення містило принаймні такі питання як методи оцінки інвестиційного ризику, встановлені процеси управління ризиком та стратегічне розміщення активів у частині характеру та тривалості пенсійних зобов'язань.

Стаття 13

Інформація, що надається компетентним органам

Кожна країна-член забезпечує наявність у компетентних органів по відношенню до будь-якої установи, що знаходиться на її території, необхідних повноважень і засобів:

(а) зобов'язати установу, членів її ради директорів та інших керівників або директорів, які керують установою, надавати інформацію про всю господарську діяльність або подавати звітність про господарську діяльність;

(b) здійснювати нагляд за відносинами між установою та іншими компаніями або установами, якщо установи передають функції цим іншим компаніям або установам (аутсорсінг), що впливає на фінансову ситуацію установи або є суттєвим для ефективного нагляду;

(с) регулярно отримувати Положення про принципи інвестиційної політики, щорічну звітність та річні звіти, а також всю документацію, необхідну для цілей нагляду. Така документація може включати:

(i) внутрішні проміжні звіти;

(ii) актуарні оцінки та детальні припущення;

(iii) відомості про активи та зобов'язання;

(iv) підтвердження відповідності принципам інвестиційної політики;

(v) підтвердження сплати внесків згідно з планом;

(vi) звіти осіб, відповідальних за аудит щорічної звітності, зазначений у Статті 10;

(d) проводити перевірки у приміщенні установи та, у разі прийнятності, тих організацій, яким були передані функції, щоб перевірити відповідність їхньої діяльності правилам нагляду.

Стаття 14

Повноваження щодо втручання та обов'язки компетентних органів

1. Компетентні органи зобов'язують кожну установу, що знаходиться на їхній території, впровадити належні адміністративні та облікові процедури та адекватні механізми внутрішнього контролю.

2. Компетентні органи мають повноваження вживати будь-які заходи, у тому числі, у разі необхідності, адміністративного або фінансового характеру, по відношенню до будь-якої установи, що знаходиться на їхній території, або до осіб, що здійснюють управління цією установою, які є прийнятними та необхідними для запобігання чи усунення будь-яких порушень, що зашкоджують інтересам учасників та одержувачів.

Вони також можуть обмежити або заборонити вільне розпорядження активами установи, зокрема, якщо:

(а) установа не встановила достатні технічні резерви для всієї діяльності або не має достатньо активів, щоб забезпечити формування резервів;

(b) установа не змогла утримати регулівні власні кошти.

3. З метою захисту інтересів учасників та одержувачів, компетентні органи можуть повністю або частково передати повноваження, якими наділені особи, що здійснюють управління установою, що знаходиться на території цих органів, відповідно до законодавства країни походження, спеціальному представникові, здатному реалізувати ці повноваження.

4. Компетентні органи можуть заборонити або обмежити діяльність установи, що знаходиться на їхній території, зокрема, якщо:

(а) установа належним чином не захищає інтересів учасників та одержувачів;

(b) установа більше не відповідає умовам проведення діяльності;

(c) установа грубо порушує свої обов'язки за правилами, які повинна виконувати;

(d) у випадку транскордонної діяльності, установа не виконує вимоги соціального і трудового законодавства країни походження у галузі професійних пенсій.

Будь-яке рішення про заборону діяльності установи повинно бути обґрунтоване з наведенням причин і відповідна установа має бути з ним ознайомлена.

5. Країни-члени забезпечують що рішення щодо установи відповідно до законів, нормативних актів та адміністративних положень, затверджених згідно з цією Директивою, підпадають під юрисдикцію судів.

Стаття 15

Технічні резерви

1. Країна походження забезпечує встановлення увесь час установами, що здійснюють управління професійними пенсійними схемами, адекватної величини зобов'язань відносно загальної структури пенсійних схем, що відповідає фінансовим зобов'язанням, які виникають залежно від портфелю існуючих пенсійних контрактів.

2. Країна походження забезпечує формування установами, що здійснюють управління професійними пенсійними схемами і для яких вони забезпечують страхування біометричних ризиків і/або гарантії результатів інвестиційної діяльності або певного рівня виплат, достатніх технічних резервів відносно загального спектру цих схем.

3. Розрахунок технічних резервів має проводитись кожного року. При цьому, країна походження може дозволяти проведення розрахунку кожні три роки, якщо установа забезпечує учасників і/або компетентні органи підтвердженням або звітом про внесення змін за проміжні роки.

Підтвердження або звіт мають відображати зміни, внесені до технічних резервів або зміни у страхуванні ризиків.

4. Розрахунок технічних резервів проводиться і засвідчується актуарієм або іншим спеціалістом у цій сфері, у тому числі аудитором, відповідно до національного законодавства та на основі актуарних методів, визнаних компетентними органами країни походження, з дотриманням таких принципів:

(а) мінімальна величина технічних резервів має визначатись на основі достатньої обачної актуарної оцінки з урахуванням усіх зобов'язань з огляду на виплати і внески та відповідно до пенсійних структур установи. Вона має бути достатньою для створення умов для продовження сплати пенсій і внесків, які вже сплачуються одержувачам, і відображення величини зобов'язань, що залежить від накопичених пенсійних прав учасників. Економічні й актуарні припущення, застосовані для оцінки зобов'язань, також повинні розраховуватись обачно з урахуванням, якщо це доречно, відповідних граничних величин для негативного відхилення;

(b) максимальні застосовані величини відсотків повинні розраховуватись обачно і визначатись згідно з будь-якими відповідними правилами країни походження. Ці обачні ставки відсотків повинні визначатись з урахуванням:

– доходу від відповідних активів, якими володіє установа, а також майбутніх інвестиційних доходів, і/або

– ринкового доходу високої якості або державних облігацій;

(c) біометричні таблиці, використані для розрахунку технічних резервів, повинні будуватись на основі принципів обачної поведінки з урахуванням основних характеристик групи учасників і пенсійних схем, зокрема очікуваних змін у відповідних ризиках;

(d) загалом методологія і основа для розрахунку технічних резервів залишаються постійними у кожному фінансовому році. Однак певні модифікації можуть бути виправдані змінами у законодавчих, демографічних або економічних обставинах, на основі яких будуються припущення.

5. Країна походження може проводити розрахунок технічних резервів, які є об'єктом додаткових і більш докладних вимог із забезпечення адекватного захисту інтересів учасників і одержувачів виплат.

6. Беручи до уваги подальшу гармонізацію правил для розрахунку технічних резервів, яка має бути виправданою, зокрема відносно відсоткових ставок та інших припущень, що впливають на рівень технічних резервів, Комісія кожні два роки або за вимогою країни-члену складає звіт про ситуацію щодо результатів транскордонної діяльності.

Комісія пропонує будь-які необхідні зміни для попередження можливих перекручень, що виникають за рахунок різних рівнів відсоткових ставок, захисту інтересів одержувачів і учасників будь-якої схеми.

Стаття 16

Фінансування технічних резервів

1. Країна походження вимагає від кожної установи наявності увесь час достатніх і відповідних активів для фінансування технічних резервів по відношенню до всього спектру пенсійних схем, які перебувають в управлінні.

2. Країна походження може на обмежений період часу дозволяти установі мати активи не у повному обсязі для фінансування технічних резервів. У такому разі компетентні органи вимагають від установи прийняття конкретного і реально здійсненого плану відновлення, щоб забезпечити знову виконання вимог пункту 1. Такий план має бути об'єктом виконання таких умов:

(a) установа повинна створити конкретний і реально здійснений план для відновлення обов'язкової величини активів для фінансування технічних резервів вчасно і у повному обсязі. Цей план повинен надаватись у розпорядження учасникам або, якщо це можливо, їх представникам та/або має бути об'єктом схвалення компетентними органами країни походження;

(b) при розробці плану враховується конкретне становище установи, зокрема структура її активів і зобов'язань, рівні ризику, план ліквідації, вікова структура учасників, які мають право на отримання пенсійних виплат, схем, що вводяться у дію, і схем, що змінюються з нефінансованих до частково або повністю фінансованих;

(c) у разі припинення пенсійної схеми упродовж періоду, який визначається вище у цьому пункті, установа повідомляє про це компетентні органи країни походження. Установа встановлює порядок для передання активів та відповідних зобов'язань іншій фінансовій установі або подібному закладу. Такий порядок оприлюднюється компетентним органам країни походження, а його загальна характеристика надається у розпорядження учасників або, якщо це можливо, їх представників відповідно до принципу конфіденційності.

3. У разі здійснення транскордонної діяльності згідно Статті 20 технічні резерви повинні увесь час бути в повному обсязі забезпечені фінансово відповідно до повного спектру пенсійних схем, які перебувають в управлінні. У разі невиконання цих умов компетентні органи країни походження втручаються згідно Статті 14. Для виконання цієї умови країна походження може вимагати резервувати кошти на активи і зобов'язання.

Стаття 17

Регульвні власні кошти

1. У разі, якщо управління пенсійними схемами здійснюється самою установою, а не підприємством-спонсором, країна походження забезпечує, що така установа, яка бере на себе зобов'язання щодо фінансування біометричного ризику або гарантує певні результати від інвестиційної діяльності чи певний рівень виплат, постійно володіє цими додатковими активами, величина яких перевищує технічні резерви, щоб вони виконували роль буфера. Його величина відображає вид ризику, а активи формуються відповідно до повного спектру схем, які перебувають в управлінні. Ці активи мають вільно використовуватись для всіх передбачуваних зобов'язань і виконувати роль компенсаційного капіталу для поглинання розбіжностей між очікуваними і фактичними витратами і прибутками.

2. Для розрахунку мінімальної величини зазначених додаткових активів застосовуються правила, визначені Статтями 27 і 28 Директиви 2002/83/ЕС.

3. При цьому пункт 1 не запобігає встановленню країнами-членами вимог до розташованих на їх території установ, які полягають у володінні ними коштами, величина яких встановлюється законодавчо, або встановленні більш докладних правил, якщо їх розробка виправдана стандартами обачності.

Стаття 18

Правила інвестування

1. Країни-члени вимагають від розташованих на їх території установ займатись інвестиційною діяльністю відповідно до принципу обачності і, зокрема, відповідно до таких правил:

(а) інвестування активів проводиться в інтересах учасників і одержувачів. У разі потенційного конфлікту інтересів установа або особа, яка здійснює управління її портфелем, забезпечує здійснення інвестування лише в інтересах учасників і одержувачів;

(b) інвестування активів проводиться таким чином, щоб забезпечити безпеку, якість, ліквідність і прибутковість усього портфелю.

Інвестування активів, які призначаються для фінансування технічних резервів, проводиться таким чином, щоб воно було відповідало характеру і тривалості очікуваних майбутніх пенсійних виплат;

(c) інвестування активів проводиться передусім на регульованих ринках. Інвестування у активи, торгівля якими на регульованих фінансових ринках не дозволяється, повинне у будь-якому разі проводитись відповідно до правил обачності;

(d) інвестиції у похідні інструменти здійснюються у тому обсязі, в якому вони сприяють зменшенню інвестиційного ризику або допомагають ефективному управлінню портфелем. Вони повинні оцінюватись відповідно до правил обачності, враховуючи величину основних активів, і включатись до оцінки активів установи. Також установа повинна уникати надмірного ризику відносин з однією стороною, а також участі в інших похідних операціях;

(e) належна диверсифікація активів здійснюється таким чином, щоб уникнути надмірної довіри до будь-якого особливого виду активів, емітенту або групи підприємств, а також нагромадження ризику у портфелі в цілому.

Інвестування в активи одного емітента або емітентів, які входять до одного об'єднання, не повинне наражати установу на надмірну концентрацію ризиків;

(f) частка інвестицій у активи підприємства-спонсора не може перевищувати 5 % портфелю в цілому, а якщо підприємством-спонсор належить до певного об'єднання, частка інвестицій у підприємства, що належать до одного об'єднання, що розглядається як підприємством-спонсор, не може перевищувати 10 % портфелю.

Якщо підприємства-спонсорами установи є кілька підприємств, інвестування у кошти цих підприємств-спонсорів повинні здійснюватись за принципом обачності, враховуючи потребу у належній диверсифікації.

Країни-члени можуть прийняти рішення не застосовувати вимоги, визначені пунктами (e) і (f) для інвестування в державні облигації.

2. Країна походження забороняє установі позичати кошти або бути гарантом від імені третіх сторін. При цьому країни-члени можуть надати дозвіл установам брати деякі позики лише в цілях ліквідності і на тимчасовій основі.

3. Країни-члени не вимагають від розташованих на їх території установ здійснювати інвестиції у конкретні категорії активів.

4. Не порушуючи положень Статті 12, країни-члени не встановлюють будь-якого порядку попереднього схвалення інвестиційних рішень або вимог для їх систематичного повідомлення розташованою на їх території установою або її інвестиційним управителем.

5. Відповідно до положень параграфів 1 – 4 країни-члени можуть визначати для розташованих на їх територіях установ більш докладні правила, у тому числі кількісні правила, якщо їх розробка є виправданою відповідно до принципу обачності, для того, щоб відобразити повний спектр пенсійних схем, які перебувають в управлінні цих установ.

Зокрема, країни-члени можуть застосовувати положення про інвестиційну діяльність подібні до положень Директиви 2002/83/ЄС.

При цьому країни-члени не запобігають тому, щоб установи:

(а) інвестували до 70 % активів, за рахунок яких утримуються технічні резерви, або весь портфель для схем, учасники яких приймають на себе ризик інвестування в акції, цінні папери з договірною ціною, які мають форму акцій, і корпоративні облигації, торгівля якими дозволена на регульованому ринку, а також приймали рішення про відносну частку таких цінних паперів в їх інвестиційному портфелі. За умови, що це виправдано відповідно до принципу обачності, країни-члени можуть застосовувати менше обмеження до установ, які забезпечують послуги з пенсійного забезпечення з довгостроковою гарантованою ставкою відсотку, приймають інвестиційний ризик на себе і самостійно надають гарантію;

(b) інвестували до 30 % активів, за рахунок яких утримуються технічні резерви, в активи, виражені у валюті, іншій ніж валюта зобов'язань;

(c) інвестували у ризиковані ринки капіталу.

6. Пункт 5 не виключає права країн-членів вимагати індивідуального застосування до розташованих на їх території установ більш суворих правил інвестування за умови, що їх застосування є виправданим відповідно до принципу обачності, зокрема відносно зобов'язань, які взяла на себе установа.

7. У разі здійснення транскордонної діяльності відповідно до статті 20 компетентні органи кожної країни, у якій здійснюється діяльність, можуть вимагати застосування правил, визначених другим підпунктом, до установи в країні походження. У такому разі ці правила застосовуються тільки до тієї частини активів установи, яка відповідає діяльності, що здійснюється у конкретній країні. Крім цього, вони застосовуються лише тоді, коли такі ж суворіші правила також застосовуються до установ, розташованих у країні, у якій здійснюється діяльність.

Підпунктом першим визначаються такі правила:

(а) установа не може інвестувати більше 30 % цих активів у акції, інші цінні папери, що мають форму акцій, і боргові цінні папери, торгівля якими не дозволяється на регульованому ринку, або установа може інвестувати щонайменше 70 % цих активів у акції, інші цінні папери, які мають форму акцій, і боргові цінні папери, торгівля якими дозволяється на регульованому ринку;

(b) установа може інвестувати не більше 50 % цих активів у акції, цінні папери, які мають форму акцій, облигації, боргові цінні папери та інші грошові інструменти і інструменти фондового ринку, емітовані одним підприємством, і не більше 10 % цих активів у акції, цінні папери, які мають форму акцій, облигації, боргові цінні папери та інші грошові інструменти і інструменти ринку капіталу, емітовані підприємствами, що належать одному об'єднанню;

(c) установа не може інвестувати більше 30 % цих активів у кошти, виражені у валюті, іншій ніж валюта зобов'язань.

Для виконання зазначених вище вимог країна походження може вимагати резервування коштів на активи.

Стаття 19

Управління та зберігання

1. Країни-члени не забороняють установам призначати управителем інвестиційним портфелем інвестиційних управителів, що знаходяться в іншій країні-члені та належним чином уповноважені на здійснення такої діяльності, згідно Директив 85/611/ЕЕС, 93/22/ЕЕС, 2000/12/ЕС та 2002/83/ЕС, а також Директив, зазначених в Статті 2(1) цієї Директиви.

2. Країни-члени не забороняють установам призначати зберігачем їхніх активів зберігачів, що знаходяться в іншій країні-члені та належним чином уповноважені на здійснення такої діяльності, згідно Директив 93/22/ЕЕС або 2000/12/ЕС, або визнані депозитарієм для цілей Директиви 85/611/ЕЕС.

Положення, яке зазначено в цьому пункті, не перешкоджає країні походження зробити призначення депозитарію або зберігача обов'язковим.

3. Кожна країна-член вживає необхідних заходів, щоб у відповідності з національним законодавством вона могла, згідно Статті 14, вільно розпоряджатися активами, що утримує розташований на її території депозитарій або зберігач, на прохання країни походження установи.

Стаття 20

Транскордонна діяльність

1. Не порушуючи положень національного соціального та трудового законодавства щодо організації пенсійних систем, у тому числі обов'язкової участі та результатів колективних

договорів, країни-члени дозволяють розташованим на їх території підприємствам бути підприємства-спонсорами установ професійного пенсійного забезпечення, уповноваженими в інших країнах-членах. Вони також дозволяють установам професійного пенсійного забезпечення приймати фінансування від підприємств, розташованих на території країн-членів.

2. Установа, що бажає прийняти фінансування від підприємства-спонсора, розташованого на території іншої країни-члена, має отримати відповідний дозвіл від компетентних органів країни походження, як зазначено в Статті 9(5). Про свій намір прийняти фінансування від підприємства-спонсора, розташованого на території іншої країни-члена, установа повідомляє компетентні органи країни походження, де вона зареєстрована.

3. Країни-члени зобов'язують установи, що розташовані на їх територіях і звертаються с пропозиціями отримати фінансування від підприємства, розташованого на території іншої країни-члена, надавати у повідомленні, згідно пункту 2, таку інформацію:

(а) країна(и) походження;

(b) назва підприємства-спонсора;

(c) основні особливості пенсійної схеми, управління якою буде здійснювати підприємство-спонсор.

4. Якщо компетентний орган країни походження отримав повідомлення згідно пункту 2, і якщо немає підстав для сумнівів в тому, що установа має належну адміністративну структуру або фінансовий стан і що професійна кваліфікація та досвід осіб, які здійснюють управління установою відповідає діяльності, що пропонується в країні походження, протягом трьох місяців з моменту отримання інформації, зазначеної у пункті 3, такий компетентний орган надсилає інформацію компетентним органам приймаючої країни і відповідним чином повідомляє установу.

5. Перед тим, як установа розпочне управління пенсійною схемою для підприємства-спонсора в іншій країні-члені, компетентні органи приймаючої країни протягом двох місяців з моменту отримання інформації, зазначеної в пункті 3, надсилають повідомлення компетентним органам країни походження, у разі прийнятності, про вимоги соціального та трудового законодавства у галузі професійних пенсій, які потрібно виконувати при управлінні пенсійною схемою, що фінансується підприємством у країні походження, і будь-які правила, що повинні застосовуватися згідно Статті 18(7) та пункту 7 цієї Статті. З цією інформацією установу ознайомлюють компетентні органи країни походження.

6. Після отримання повідомлення, зазначеного у пункті 5 або, якщо повідомлення від компетентних органів країни походження не отримано протягом періоду, зазначеного у пункті 5, установа може розпочати управління пенсійною схемою, що фінансується підприємством у приймаючій країні згідно з вимогами соціального та трудового законодавства приймаючої країни у галузі професійних пенсій і будь-якими правилами, що повинні застосовуватися згідно Статті 18(7) та пункту 7 цієї Статті.

7. Зокрема, установа, що фінансується підприємством, розташованим в іншій країні-члені, також, по відношенню до учасників-кореспондентів, підпадає під дію будь-яких вимог з надання інформації, встановлених компетентними органами приймаючої країни для розташованих у цій країні-члені установ, згідно Статті 11.

8. Компетентні органи приймаючої країни повідомляють компетентні органи країни походження про будь-які значні зміни вимог соціального та трудового законодавства приймаючої країни у галузі професійних пенсійних схем, які можуть вплинути на особливості пенсійної схеми у частині управління пенсійною схемою, що фінансується підприємством у приймаючій країні та будь-якими правилами, що повинні застосовуватися згідно Статті 18(7) та пункту 7 цієї Статті.

9. Установа підлягає постійному нагляду компетентних органів приймаючої країни-члена щодо відповідності її діяльності вимогам соціального та трудового законодавства приймаючої країни у галузі професійних пенсійних схем, зазначених у пункті 5. та вимогам щодо надання інформації, зазначеним у пункті 7. Якщо в ході здійснення такого нагляду будуть виявлені порушення, компетентні органи приймаючої країни негайно повідомляють про це компетентним органам країни походження.

10. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті компетентними органами країни походження або через відсутність належних заходів у країні походження, установа продовжує порушувати відповідні положення соціального та трудового законодавства приймаючої країни у галузі професійних пенсійних схем, компетентні органи приймаючої країни, після повідомлення компетентних органів про країни походження, можуть вжити відповідних заходів з метою запобігання здійсненню або

покарання за здійснення подальших порушень, у тому числі, якщо це абсолютно необхідно, заборонити установі здійснювати діяльність у приймаючій країні для підприємства-спонсора.

Стаття 21

Співробітництво країн-членів та Комісії

1. Країни-члени належним чином забезпечують єдине застосування цієї Директиви завдяки регулярному обміну інформацією та досвідом з метою встановлення найкращої практики у цій галузі та більш тісної співпраці і, таким чином, запобігаючи недобросовісній конкуренції та створюючи умови для безпроблемних транскордонних відносин.
2. Комісія та компетентні органи країн-членів тісно співпрацюють, щоб сприяти нагляду за діяльністю установ професійного пенсійного забезпечення.
3. Про будь-які основні труднощі, які виникають при застосуванні цієї Директиви, кожна країна-член повідомляє Комісію.
Комісія та компетентні органи країн-членів якнайшвидше вивчають такі труднощі, щоб знайти правильне рішення.
4. Через чотири роки після набрання чинності цієї Директиви, Комісія складає звіт про:
(а) застосування Статті 18 та досягнутого успіху в адаптації систем нагляду, а також
(б) застосування другого підпункту Статті 19(2), зокрема, ситуації в країнах-членах щодо використання депозитаріїв та їхньої ролі, де прийнято.
5. Компетентні органи приймаючої країни-члена можуть звернутися до компетентних органів країни походження з проханням прийняти рішення про резервування коштів на активи та зобов'язання установи, як передбачено Статтями 16(3) і 18(7).

Стаття 22

Виконання

1. Країни-члени вводять у дію закони, нормативні акти і адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, до 23 вересня 2005 року. Вони негайно повідомляють про це Комісію.
При введенні у дію зазначених вище заходів вони міститимуть посилання на цю Директиву або супроводжуватимуться таким посиланням у разі офіційного опублікування. Порядок оформлення такого посилання визначається країнами-членами.
2. Країни-члени повідомляють Комісію про текст головних положень національного законодавства, яке вони приймають у сфері, що регулюється цією Директивою.
3. Країни-члени можуть відкласти на термін до 23 вересня 2010 р. застосування Статті 17(1) і (2) до установ, розташованих на їх території, які на дату, визначену у пункті 1 цієї статті, не мають встановленої мінімальної величини регульованих власних коштів, яка вимагається відповідно до статті 17(1) і (2). При цьому установам, які мають бажання здійснювати управління пенсійними схемами за кордоном відповідно до Статті 20, не дозволяється це робити, поки вони не виконають вимог цієї Директиви.
4. Країни-члени можуть відкласти на термін до 23 вересня 2010 р. застосування статті 18(1)(е) до установ, розташованих на їх території. При цьому установам, які мають бажання здійснювати управління пенсійними схемами за кордоном відповідно до Статті 20, не дозволяється це робити, поки вони не виконають вимог цієї Директиви.

Стаття 23

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності в день її публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 24

Суб'єкти

Ця Директива стосується країн-членів.

Укладено в Люксембурзі 3 червня 2003 р.

Від Європейського Парламенту

Президент

П. Кокс

Від Ради

Голова

Н. Крістодулакис

(1) Офіційний вісник - ОJ С 96 Е, 27.3.2001, стор. 136.

(2) Офіційний вісник - ОJ С 155, 29.5.2001, стор. 26.

(3) Висновок Європейського Парламенту від 4 липня 2001 р. (Офіційний вісник - ОJ С 65 Е, 14.3.2002, стор. 135), Спільна позиція Ради від 5 листопада 2002 р. (ще не опублікована в Офіційному віснику) та рішення Європейського Парламенту від 12 березня 2003 р. (ще не опубліковане в Офіційному віснику) і рішення Ради від 13 травня 2003 р.

(4) Офіційний вісник - ОJ L 283, 28.10.1980, стор. 23. Директива з останніми змінами та доповненнями внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2002/74/ЕС (Офіційний вісник - ОJ L 270, 8.10.2002, стор. 10).

(5) Постанова Ради (ЕЕС) № 1408/71 від 14 червня 1971 р. про застосування схем соціального захисту до найманих працівників, приватних підприємців та членів їхніх сімей, що переїжджають в межах Співтовариства (Офіційний вісник - ОJ L 149, 5.7.1971, стор. 2). Постанова з останніми змінами та доповненнями, внесеними Постановою № 1386/2001 Європейського Парламенту та Ради (Офіційний вісник - ОJ L 187, 10.7.2001, стор. 1).

(6) Постанова Ради (ЕЕС) № 574/72 від 21 березня 1972 р. про порядок виконання Постанови (ЕЕС) № 1408/71 про застосування схем соціального захисту до найманих працівників, приватних підприємців та членів їхніх сімей, що переїжджають в межах Співтовариства (Офіційний вісник - ОJ L 74, 27.3.1972, стор. 1). Постанова з останніми змінами та доповненнями, внесеними Постановою Комісії (ЕС) № 410/2002 (Офіційний вісник - ОJ L 62, 5.3.2002, стор. 17).

(7) Перша Директива Ради 73/239/ЕЕС від 24 липня 1973 р. про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень щодо започаткування та ведення діяльності з прямого страхування крім страхування життя (Офіційний вісник - ОJ L 228, 16.8.1973, стор. 3). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2002/13/ЕС Європейського Парламенту та Ради (Офіційний вісник - ОJ L 77, 20.3.2002, стор. 17).

(8) Директива Ради 85/611/ЕЕС від 20 грудня 1985 р. про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень щодо підприємств колективного інвестування в перевідні цінні папери (UCITS) (Офіційний вісник - ОJ L 375, 31.12.1985, стор. 3). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2001/108/ЕС Європейського Парламенту та Ради (Офіційний вісник - ОJ L 41, 13.2.2002, стор. 35).

(9) Директива Ради 93/22/ЕЕС від 10 травня 1993 р. про інвестиційні послуги в галузі цінних паперів (Офіційний вісник - ОJ L 141, 11.6.1993, стор. 27). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2000/64/ЕС Європейського Парламенту та Ради (Офіційний вісник - ОJ L 290, 17.11.2000, стор. 27).

(10) Директива 2000/12/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 р. про започаткування та ведення діяльності кредитних установ (ОJ L 126, 26.5.2000, р. 1). Директива з останніми змінами та доповненнями, внесеними Директивою 2000/28/ЕС (Офіційний вісник - ОJ L 275, 27.10.2000, стор. 37).

(11) Директива 2002/83/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 р. щодо страхування життя (Офіційний вісник - ОJ L 345, 19.12.2002, стор. 1).